

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 154/04-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. septembra 2004 predbežne prerokoval sťažnosť G. S., Rakúska republika, zastúpeného advokátom JUDr. J. K., B., ktorou namietal porušenie čl. 6 ods. 1, čl. 13, čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 5 K 179/99 a jeho uznesením z 29. januára 2002 v konaní vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 1 Obo 109/02 a jeho uznesením z 13. augusta 2002 a v konaní vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. Obdo V 64/02 a jeho uznesením z 24. marca 2004, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť G. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Podaním z 29. júla 2004 doručeným Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 2. augusta 2004, označeným ako „Návrh (sťažnosť)“ G. S., Rakúska republika (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpený advokátom JUDr. J. K., B., namieta porušenie

čl. 6 ods. 1, čl. 13, čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 5 K 179/99 a jeho uznesením z 29. januára 2002, v konaní vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 1 Obo 109/02 a jeho uznesením z 13. augusta 2002 a v konaní vedenom na najvyššom súde pod sp. zn. Obdo V 64/02 uznesením z 24. marca 2004.

Sťažovateľ požaduje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie vyššie uvedených základných práv citovanými rozhodnutiami všeobecných súdov. Požaduje tiež priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške najmenej 28,5 miliardy Sk.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal krajskému súdu v roku 2001 návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok Slovenských telekomunikácií, a. s. (ďalej len „úpadca“). Uznesením krajského súdu č. k. 5 K 179/99-620 z 29. januára 2002 bol návrh sťažovateľa a ďalších troch navrhovateľov zamietnutý. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obo 109/02 z 13. augusta 2002 bolo uznesenie krajského súdu potvrdené. Uznesením najvyššieho súdu č. k. Obdo V 64/2002-901 z 24. marca 2004 bolo dovolanie sťažovateľa a ďalších troch navrhovateľov odmietnuté, pričom toto uznesenie bolo právnomu zástupcovi sťažovateľa doručené 9. júna 2004.

Podľa názoru sťažovateľa došlo k porušeniu označených základných práv, keďže postupom všeobecných súdov všetkých troch inštancií bola sťažovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom, lebo všeobecné súdy rozhodli bez nariadenia čo i len jediného pojednávania. Ďalším porušením základných práv bola okolnosť, že súdy neboli nestranné, lebo boli konfrontované s hrubým a nezákonným nátlakom orgánov štátnej moci a správy, ako aj veľvyslanca Spolkovej republiky Nemecko. Uznesenia nie sú náležite odôvodnené a treba ich považovať za nepreskúmateľné a zmätočné. V odvolacom konaní neoprávnene rozhodovala sudkyňa JUDr. F., voči ktorej bola vznesená námietka zaujatosti.

Sťažovateľ sa v tejto veci už obrátil v minulosti na ústavný súd, ktorý uznesením sp. zn. IV. 31/03 z 26. februára 2003 jeho sťažnosť odmietol z dôvodu nevyčerpania účinných právnych prostriedkov ochrany na všeobecných súdoch, za ktoré treba podľa názoru ústavného súdu považovať jednak podanie nového návrhu na vyhlásenie konkurzu, ako aj podanie dovolania.

Z uznesenia najvyššieho súdu č. k. Obdo V 64/2002-901 z 24. marca 2004 vyplýva, že najvyšší súd dovolanie sťažovateľa a ďalších troch účastníkov konania odmietol. Dovolanie sa opieralo o dovolacie dôvody podľa § 237 písm. f) a písm. g) Občianskeho súdneho poriadku. V dovolaní sa poukazovalo na to, že v prvostupňovom a odvolacom konaní bolo rozhodnuté bez nariadenia pojednávania, pričom v odvolacom konaní navyše rozhodovala aj zaujatá sudkyňa JUDr. F. Podľa názoru najvyššieho súdu namietané dôvody neobstoja. Súdy rozhodli bez nariadenia pojednávania v súlade so zákonom a námietka zaujatosti sudkyne JUDr. F. bola doručená až po tom, ako odvolací senát už vo veci rozhodol.

Z uznesenia ústavného súdu č. k. IV. ÚS 31/03-10 z 26. februára 2003 vyplýva, že sťažnosť sťažovateľa a ďalších subjektov pre porušenie čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1, čl. 13, čl. 14 a čl. 17 dohovoru, ktorá smerovala okrem iného proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 5 K 179/99 a najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obo 109/02, bola odmietnutá pre nedostatok právomoci ústavného súdu s poukazom na to, že vzhľadom na subsidiaritu právomoci ústavného súdu nie je jeho právomoc daná, keďže jednak jestvuje možnosť podať proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obo 109/02 dovolanie a okrem toho je možné podať ďalší návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok úpadcom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej

zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 24 ods. 1 písm. a) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa názoru ústavného súdu treba sťažnosť považovať za neprípustnú vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu sp. zn. 5 K 179/99 z 29. januára 2002, ako aj vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obo 109/02 z 13. augusta 2002, keďže o totožnej sťažnosti rozhodol ústavný súd už predtým a dospel k záveru o nedostatku svojej právomoci. Na tejto skutočnosti sa medzičasom nič nezmenilo, lebo i naďalej platí, že sťažovateľ má možnosť podať nový návrh na vyhlásenie konkurzu, a preto ochranu označeným právam môžu poskytnúť všeobecné súdy.

Vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu č. k. Obdo V 64/02-901 z 24. marca 2004 nie je daná právomoc ústavného súdu z rovnakých dôvodov, teda, že prednosť má ochrana,

ktorú poskytujú všeobecné súdy v rámci možnosti podať nový návrh na vyhlásenie konkurzu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. septembra 2004